

Arrest

nr. 206 643 van 9 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. DE CONINCK
Hoenderstraat 15
9230 WETTEREN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 26 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 juni 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. DE CONINCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 mei 2017 wordt verzoeker tijdens een politionele interventie naar aanleiding van moeilijkheden tussen hem en zijn vriendin aangetroffen in illegaal verblijf. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [D.]

voornaam: [M.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Senegal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 03.06.2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14, §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de beslissing 13quinquies met bevel om het grondgebied te verlaten van 14.03.2013 dat hem betekend werd op 20.03.2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Een 2° asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 10.04.2012 en werd niet in overweging genomen en bijlage 13 quinquies werd hem betekend op 20.03.2013.

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdane. Echter, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Senegal geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene verklaart dat hij een Belgische vriendin heeft en dat van plan is om met haar in de toekomst te huwen, maar toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze Belgische vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België."

Dit is bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt als volgt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker heeft in april 2016 een huwelijksdossier ingediend op de gemeente Lokeren, samen met zijn partner, [M.D.B.], met wie hij samenwoont. Er is een politieel onderzoek gebeurd maar verdere stappen zijn dan blijkbaar niet gezet, niettegenstaande verzoeker (én [M.D.B.]) er van overtuigd waren dat de gemeente LOKEREN het nodige verder zou doen.

Thans hebben zij de gemeente Lokeren gevraagd verder het nodige te doen. Er dient een nieuw politieel onderzoek te gebeuren. Wanneer verzoeker het land dient te verlaten, zal dit onderzoek niet kunnen doorgaan uiteraard.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat een terugkeer naar Senegal geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt en dat verzoeker niet aantoonde dat de relatie van verzoeker met zijn partner voldoende hecht is om te vallen onder artikel 8 EVRM.

Uit het feit dat verzoeker en zijn partner al in april 2016 naar de gemeente Lokeren zijn gegaan om een huwelijksdossier te openen, blijkt dat de intentie om te huwen er was (en nog steeds is). Er werd een politieel onderzoek gevoerd en daaruit zijn geen negatieve indicaties gekomen. Om redenen onafhankelijk van de wil van verzoeker (én [M.D.B.]) is het huwelijksdossier blijven 'hangen'. Thans hebben verzoeker en zijn partner opnieuw het nodige gedaan.

Verzoeker heeft recht op een gezinsleven. Hij woont al een lange tijd samen met [M.D.B.]. Wanneer hij dient te vertrekken naar Senegal, zal dit wel een schending van zijn gezinsleven inhouden, m.a.w. een schending van het artikel 8 EVRM."

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*', noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij of zij zich beroept.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te

garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de Staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de Staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met mevrouw M.D.B., die de Belgische nationaliteit heeft. Hij stelt dat hij reeds lange tijd samenwoont met deze Belgische vrouw en ze sinds april 2016 een huwelijksdossier lopende hebben.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker in het huwelijk wenst te treden met een Belgische vrouw. Er wordt echter gesteld dat een intentie om te huwen verzoeker niet automatisch een recht op verblijf geeft. Hij oordeelt dat niet blijkt dat de relatie voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied te vallen van artikel 8 van het EVRM en dat daarenboven zowel verzoeker als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker. In deze omstandigheden is hij van mening dat de bestreden beslissing niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker benadrukt dat hij in april 2016 een dossier indiende om te kunnen huwen met een Belgische vrouw. Verweerder kon evenwel in redelijkheid oordelen dat dit enkele gegeven nog niet volstaat om aan te tonen dat er dan ook daadwerkelijk sprake is van een hechte en duurzame partnerrelatie die onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt ook niet dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds toelating was gegeven om in België effectief in het huwelijk te treden. Verzoeker stelt dat een politieel onderzoek geen negatieve indicaties zou hebben opgeleverd, maar blijft in gebreke hieromtrent stukken voor te leggen. Er blijkt niet dat de resultaten van dit politieel onderzoek verweerder gekend waren bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt verder reeds lange tijd samen te wonen met deze Belgische vrouw, maar opnieuw blijft hij in gebreke hieromtrent meer concrete gegevens naar voor te brengen of deze beweerde lange samenwoning met een begin van bewijs aannemelijk te maken.

Zelfs voor zover alsnog een beschermenswaardige gezinsrelatie dient te worden aangenomen, dringt de vaststelling zich verder op dat verzoeker niet betwist dat hij en zijn partner vanaf het begin wisten dat het ingeroepen gezinsleven in België precair is, gelet op zijn illegale verblijfssituatie. Verzoeker blijft in zijn middel volledig in gebreke toe te lichten waarom zijn band met mevrouw M.D.B. getuigt van een zeer uitzonderlijke omstandigheid die maakt dat hij zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8

van het EVRM. Hij toont niet aan dat het voorgehouden gezinsleven enkel in België mogelijk is, en niet in zijn herkomstland. Hij brengt geen concrete hinderpalen naar voor die zijn partner dan zouden verhinderen om hem te volgen naar het herkomstland.

Verzoeker maakt, in de thans voorliggende omstandigheden, geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid aannemelijk om hem toe te laten tot een verder verblijf in België.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

“De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker een huwelijksdossier met iemand met de Belgische nationaliteit instelde maar dat niet aangetoond wordt dat de relatie voldoende hecht is om onder artikel 8 EVRM te vallen.

De zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel noopt de overheid er toe om inlichtingen in te winnen bij de bevoegde diensten (Lokeren, politie). Dan kan geoordeeld worden of de relatie voldoende hecht is of niet om te vallen onder artikel 8 EVRM.

Dit is niet gebeurd en dit maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

2.2.2. Verzoeker betoogt dat, waar wordt overwogen dat niet blijkt dat zijn relatie met een Belgische vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied te vallen van artikel 8 van het EVRM, het verweerder dan toekwam om inlichtingen in te winnen bij de bevoegde diensten, zoals de politie of de stad Lokeren. Verzoeker gaat er met dit betoog evenwel aan voorbij dat het hemzelf toekomt om, indien hij zich tegenover het bestuur beroept op een beschermenswaardig gezinsleven, dit ook op voldoende concrete wijze aannemelijk te maken. Er blijkt niet dat hij dit, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, heeft gedaan. Daarenboven heeft verweerder ook op voldoende duidelijke wijze aangegeven van oordeel te zijn dat het ingeroepen gezinsleven in geen geval opweegt tegen het algemeen belang dat is gebaat bij een correcte toepassing van de verblijfsreglementering, waar zowel verzoeker als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op verzoekers illegale verblijfssituatie. Er is dus ook verder gemotiveerd voor zover alsnog een beschermenswaardig gezinsleven moet worden aangenomen. Uit de bespreking van het eerste middel volgt reeds dat niet blijkt dat deze doorgevoerde belangenafweging in casu disproportioneel was of enige relevante omstandigheid hierbij ten onrechte buiten beschouwing is gebleven. In het licht van deze verdere motivering en beoordeling, die in casu niet disproportioneel is en stand houdt, blijkt niet dat verzoeker een voldoende belang heeft bij zijn betoog dat het bestaan van een beschermenswaardige relatie op zich verder diende te worden onderzocht.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS